

A szótagok

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 16. szám, 2020. április 17.

Húsz perc után kinyitottam a szemem. Nedvesnek éreztem belül a szemhéjam szélét. Jó érzés volt.

Miután beléptem a szobába, becsukta az ajtót, aztán meggyújtott egy füstölőt. Behallatszott a forgalom a főútról. Az ablakhoz lépett, becsukta. Levegőtlennek tűnt a szoba.

A fehér ingest néztem. A hevenyészett oltár felé fordulva énekelt. Az énekben volt egy-két ismerős szó, govinda, guru, ilyenek. A dallam nem volt monoton, de túlzottan magával ragadó sem.

A fehér inges a keleti mester fényképe előtt sorakozó tálcákon pakolászott. Egy kis, fényes pikszis rizsszemekkel volt tele. Meggyújtotta a rizsszemek tetejét, néhány rizsszem megpörkölődött, aztán kialudt a tűz. A fotó elé tolt tálcák egyikén könnyű szövésű, összehajtogatott kendő hevert. A fehér inges egy másik, laposabb aljú kis pikszisből néhány szem rizst helyezett a kendőre. A harmadik fényes kis edényben víz volt. A fehér inges az egyik virág szirmait a vízbe tunkolta, aztán néhány csepp vizet a szirmokról a kendőre rázott. A kendőre előzőleg rizsszemeket és egy külön tégelyből némi hamut szórt, a fehér vásznon szürke hamu, rizs és víz találkozott. Ez nyilván engem szimbolizál, gondoltam.